

fibig Udtaalelse som denne fra det høie Things Side. Jeg har ikke sluttet mig til — og jeg tør vente, at det heller ikke paa andet Sted vil finde nogen Tilslutning — at man, naar man først er enig om Taxten, vil paatvinge den en Gang gyldig af Administrationen tagne Bestemmelse sit Stempel gjennem Finantsloven. Om der end kunde være Tale om eventuelst at vedtage en anden Ordning ved Lov, vil man dog ikke paa nogen Maade kunne finde sig i, at Administrationens gyldig tagne Bestemmelse paa den Maade fjernes til Fordel for en sliq ensidig Udtaalelse. Det forekommer mig derfor heller ikke at være heldig, om man vil lade en saadan Anmærkning blive staaende; det gjælder ikke Realiteten, men det gjælder om, hvorvidt man vil tilføjesætte en gyldig tagen administrativ Bestemmelse og gjennem Finantsloven indføre Taxtbestemmelser, om hvilke der ikke hidtil har foreligget nogen saadan Udtaalelse imellem Regjeringen og Lovgivningsmagten, at denne med nogen Ret kan gjøre Paastand paa, at det er dens Sag at bestemme saadanne Taxter. Naar det kunde paavises, at nogen saadan Taxt hidtil i de 25 Aar, vi have haft Telegrafvæsenet, er bleven bestemt af Lovgivningsmagten, havde man deri et Præcedens, som kunde give Udkomst til at gjøre en saadan Ret gjældende, men et saadan Præcedens foreligger ikke, og det er saaledes ikke Retten, men et Magtsprog, som gjør, at en saadan Anmærkning er bleven indført her paa Finantsloven. Jeg tør derfor tro, at de ærede Medlemmer vilde være enige med mig i, at sliqe Taxter, hvis man skal gaa over til at fastsætte dem ved Lov, bør fastsættes ved særlig Lov, men ikke ved en Afstemning paa Finantsloven. Jeg skulde derfor tro, at det vilde være heldigst, om man alt nu i Erkjendelse af, at det er hensigtsmæssige Taxter, som ere indførte, vilde fjerne af Finantsloven denne Anmærkning, som jeg bestemt maa benegte, at Administrationen kan finde sig i at lade blive staaende efter den historiske Udvikling, denne Sag har. Ved det af mig ligeledes særskilt stillede Forslag under Nr. 9 har jeg her foreslaaet, at den Anmærkning, der lyder saaledes: „Statens Mebeieendomsret til det inddæmmede Areal af Nødby Fjord kan ikke afhændes uden Rigsdagens Samtykke“, skal udgaa. Det ærede Thing vil erindre, at vi under anden Behandling vidtløftig have diskutert det Spørgsmaal, hvorvidt det kan anses for at være en Rigsdagens tilkommende Retlighed at tage Del i Ordningen af dette Forhold. Dette Spørgsmaal skal jeg derfor nu helt lade ligge og kun henvise til den Debat, som derom har fundet Sted. Nu, under 3die Behandling, vil jeg derimod fremdrage Realitetsspørgsmaalet, og da stærkt fremhæve, at man ved denne Anmærkning vil forhindre Administrationen i, naar Liden er kommen, paa en hensigtsmæssig Maade at ordne dette Forhold med Hensyn til Nødby Fjords Ud-

tørring. Allerede i det tilstundende Foraar vil dette Spørgsmaal træde frem med Krav paa at finde sin Ordning; men det er utvivlsomt, at denne Anmærkning tilsigter at lægge et Baand paa Administrationen, hvorefter man Intet kan foretage sig, Intet kan indlade sig paa, Intet kan forpligte sig til, inden man om et Aar har tilveiebragt Rigsdagens Samtykke til, hvad der kan og maa ske. Jeg vil derfor endnu fremhæve en anden Side af Sagen. Ved den Ordning, som fastslaaes ved Anmærkningen, er Bestemmelsen, læst efter Ordene — og Mer eller Andet vil man ikke kunne lægge ind i den — den, at naar der stæbes en Mebeieendomsret til det Areal, hvorom Talen er, maa denne Mebeieendomsret ikke afhændes uden Rigsdagens Samtykke. Situationen er nu imidlertid den, at Administrationen kan unblade at stabe en saadan Mebeieendomsret, og naar man vil ordne Forholdet i den hele store Sags Interesse, vil Staten altsaa kunne stille sig saaledes, at den ingen Mebeieendomsret faar, for ikke at lægge Baand paa Sagens Ordning. En saadan Ordning er mulig, men den vil aabenbart være til Løb for Statskassen, hvis Interesse for denne Sag Ministeriet gjennem sine tidligere Forhandlinger har været den første til at varetage. Det forekommer mig derfor mindre hensigtsmæssigt at lade en Paasus blive staaende, der utvivlsomt ikke vil medføre nogen Fordel for Statskassen, men som i ethvert Tilfælde vil stabe Sagen, og som sandsynligvis vil medføre, at Staten aldeles intet Udbytte faar deraf (Udbrydelse af S. A. Hansen). Det ærede Medlem her ved Siden af yttrede sig lidt tvivlende om, hvorvidt dette Spørgsmaal fra første Færd af er bleven varetaget saaledes, at Statens Interesser ere blevne holdte frem i første Række, og jeg skal derfor oplyse, at det Andragende, der blev stillet til Regjeringen, gik ud paa, at der maatte blive ydet Digevæsenet paa Lolland Koncession til at behandle og indtørre det paagjældende Areal. Regjeringen udtalte imidlertid da, at det forekom den naturligt og rimeligt, at Statskassen, der ydede sit Bidrag til hele Digevæsenets Ordning, ogsaa fik en Part i hele Sagen sammen med Amtet og Beboerne, og saaledes oppebar Frugten af Digevæsenet i samme Forhold, som den havde ydet Midler til at tilveiebringe hele Foretagendet. Jeg tør dog tro, at dette Forhold, der vil fremgaa af den officielle Korrespondance, som skal være til enhver af de Herrers Eterhyn, der maa ønske det, tilstrækkeligt vil vise, at Indenrigsministeriet har holdt paa, at Staten ogsaa skulde faae et Udbytte, forsaavidt et saadant maatte kunne tilveiebringes, ved Udtørringen af Nødby Fjord. Som Sagen nu staar, vil man vanskeliggjøre Ordningen og mulig føre det dertil, at Staten opgiver ved Koncessionen at stæbe sig Mebeieendomsret. Jeg mener, at man burde undgaa alle disse Ting ved at overlade Indenrigs-